

for en gang, jeg havde nær sagt noget værre sniksnak, der kommer fra SF og Enhedslisten her?

Det er da selvfølgelig klart, at førstegangsbrug af atomvåben, hvis det overhovedet nogen sinde bliver aktuelt, vil være for at undgå en tredje verdenskrig. Det er da fuldstændig klart, og det siger sig selv. Enhedslisten burde helt sikkert forstå, at det er det, jeg mente, men jeg skal gerne sige det: Det var det, jeg mente.

Så siger hr. Villy Søvndal, at det rationale, som Dansk Folkeparti skulle være kommet med, var, at man skulle bombe ligeligt over for serberne og kosovoalbanerne. Jamen altså det, vi sagde, var, at det skønneste var jo, at vi overhovedet ikke kom til at bombe, men at man satte sig til forhandlingsbordet og fandt en løsning på det her, at man sendte nødhjælp derned, at man gik i gang med de forhandlinger, som ikke på noget tidspunkt hidtil da havde kunnet fungere.

Her er det altså bare, at hr. Villy Søvndal fuldstændig misforstår Dansk Folkeparti. Han mener, vi vil sende bomber både det ene og det andet sted hen. Vi vil ikke sende nogen bomber af sted, og det ville SF for øvrigt heller ikke. Og de skal have tak for, at de havde den holdning på det tidspunkt.

Fejlslutningen fra SF's side omkring kosovoalbanernes og serbernes situation var jo så bare efter vores opfattelse i Dansk Folkeparti, at man dér sagde, ligesom man gør i dag: Vi fraskriver os for tid og evighed muligheden for at agere i en given konflikt, for vi siger, at NATO aldrig skal kunne agere uden et FN-mandat. Det var sådan set SF's eneste kritikpunkt under den daværende debat.

Det er efter vores opfattelse en fejlslutning, for der kan altså godt komme nogle konflikter, og jeg har nævnt en af dem: Irakkrisen med Saddam Husein, hvor det godt kan være en mulighed, at NATO skal kunne agere uden altid at lytte til, hvad Rusland eller f.eks. Kina siger.

Arne Melchior (CD):

CD vil også gerne give håndslag til udenrigsministeren for den redegørelse, han har givet i dag.

Jeg har været inde på det tidligere under de korte bemærkninger, hvor jeg kunne konstatere, at en væsentlig del af indholdet i udenrigsministerens redegørelse stod i skarpeste modstrid til, hvad forespørgerne fra SF og hvad Enheds-

listen har sagt her. Så jeg tror nok, at jeg kan tage ethvert væddemål på, at hr. Holger K. Nielsen i hvert fald ikke bliver hverken udenrigs- eller forsvarsminister i den regeringsdannelse, han går og fabler om og drømmer om. Og det hilser jeg da med stor glæde.

Der er ikke noget at sige til, at udenrigsministeren svingede sig højt op, for det er jo en festlig anledning, når NATO skal fejre de 50 år. Han blev så sangvinsk, så han både i indledningen og i slutningen af sin tale kiggede ind i det 21. århundrede. I 1980'erne kiggede vi måske ind i 1990'erne. Nu kigger vi et helt århundrede frem; det er godt gjort.

Jeg vil ikke gå helt så langt. Men jeg vil deltage i det sangvinske, i jublen, i taknemligheden over, at vi har haft dette NATO i de 50 år.

Vi går ikke rundt og lykønsker hinanden og gratulerer og roser hinanden til daglig, men når der er jubilæum og fødselsdag, så er der anledning til at sige det, hvis det er holdbart, og det er det i dette tilfælde. Der er virkelig noget at glæde sig over, noget at sige tak for. Og også nu, når USA nogle gange af visse ordførere har været nævnt negativt her – NATO er jo bare USA's forlængede arm og sådan noget lignende – så vil jeg da også til min lykønskning føje en glæde over og en tak for, at USA har stået last og brast med Europa adskillige gange i dette århundrede. Den fred og frihed, som vi kan glæde os over, havde næppe været mulig uden USA's helhjertede deltagelse. NATO har enormt mange fortjenester.

Så var hr. Skaarup noget inde på dobbeltbeslutningen fra for cirka 20 år siden. Jeg er ikke i tvivl om, at denne trussel om at opstille nukleare affyringsvåben var med til at knække Sovjetunionens aggressioner på det pågældende tidspunkt.

Hr. Holger K. Nielsen har jeg diskuteret med tidligere i debatten i dag, fordi han sagde, at militære midler klarer ikke alt. Nej, selvfølgelig gør militære midler ikke det, og det vil vi heller ikke beskyldes for at mene, men et beredskab, herunder også et militært beredskab, og en fast værnevilje er sandelig en stor fordel, når det gælder om at undgå krig og opretholde fred.

Og så fejrer vi altså jubilæet ved at optage Polen, Tjekkiet og Ungarn, og det er vi også glade og lykkelige for, og vi glæder os også til at være med til at optage yderligere flere stater. Det må bare forlanges, at de naturligvis også skal tage det alvorligt og leve op til de aftaler, der er indgået i alliancen.